XI. évfolyam, 31. szám
1955. augusztus 4.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

VASÁRNAP, A RÓMAI-PARTON



– Nézd csak, Caius Tullius Septimus Torquatus, már megint egy népvándorlás ...

(Szűr Szabó József rajza)

Genf a Kertész-utcában

Versem címzése: a Négy Nagynak
Moszkva, New-York, London és Páris.
Hadd mondom most el Önöknek, amit úgyis tudnak,
hogy milyen döntő hatást gyakorolt máris
tárgyalásaik dús gyümölcsöt ígérő
eredménye Kakasné társbérlőmre,
aki tegnap, szombat este, földigérő
hálóingben, a konyhában, férje,
Kakas János, Kertész utcai lakos fejét mosta,
lavórban.

Szép meleg este volt. Az ajtók nyitva sorban
s a rádióban éppen végetért a tánczene.
Margit két kézzel gyúrta, dagasztotta
a szappanhabot a férje fejire.
Kakas elvtárs ujjatlan trikóban,
akár egy fehérfejű pátriárka
kegyelettel az oltár elibe,
úgy hajolt nyügösen, nyögdicsélve
a kékszélű nagy lavór fölibe.

Margit csak szidta, hogy nem marad nyugodtan,
éppenséggel úgy, mint az Úr a prófétáit
és mosta a fejét, alaposan, keményen.
Pezsgett a szappanhab, akár az égi kegy
s a villanykörte árasztotta fényben
Margit nem ismert könyörületet.

És ekkor a rádióból, a híreken keresztül,
egyenesen Genfből ide a konyhába,
Önök léptek be kíséretestül
és olyan szavakkal, hogy alig lehetne szebben,
Kakasnéval, aki hímzőnő egy kátéeszben,
a rádióbemondó hangján közölték
a tanácskozások eredményét.

Azt hiszem, Uraim, hogy talán Önök még
nem is mérték fel, hogy e tiszteletlen
asszony, aki a jó hírt hallván, nagy nevetve
férjét a szappanhabbal szájon löttyintette,
csak örömének adott kifejezést
és azt, amit Önök egy hétig tanácskozva
kezdetként végeztek, e vidám mozdulattal
a legteljesebb mértékben jóváhagyta.

S hogy Jancsi prüszkölt, fújt és krákogott,
megérti az, aki valaha kapott
egy marék dúsan fénylő lágy szappanhabot
a szájába. S hogy Margit könyökig fehéren
a konyhát körültáncolta hálóingben
és Jancsi zuzmarás fővel, tétova és kába
léptekkel, mint egy viziszörny futott utána,
azt ne csodálják most és nézzék el kérem.

E tiszteletlenség és öröm főoka:
Kakaséknak van egy húszhónapos kisfia.

András László

Találkozás a konyhaasztalon



— Tök vagyok a KÖZÉRT-boltból!
— Maszek kapor, örvendek ;;;

A begyűjtés idején



— Fogadjunk egy fagyiba, hogy a Vörös Csillag lesz az első!

A humor könyvéből

Shaw Bernard ugyancsak értett az önreklámozáshoz. Ha azonban szemére hányták ezt neki, ezzel az anekdotával szokott visszavágni:

A falu szociális gondolkozású lelkésze elhatározta, hogy lelkére beszél részeges ácsmesterüknek.

— Hát nem tudja, kedves barátom, hogy élt valaha egy ács, aki életét áldozta az emberiség megváltására?

A javíthatatlan korhely hanyagul legyintett:

— Ha volt is, fogadni mernék, csak azért csinálta, hogy felkapják a nevét.

★

Jonathan Swifthez egyszer egy ismeretlen fiatalember állított be, aki mindenáron fel akarta olvasni készülő regényét. Az első fejezetet Swift nagy kínnal végighallgatta, majd megkérdezte:

— Milyen pályára készül?

— Eredetileg orvos akartam lenni, de abbahagytam tanulmányaimat.

— Miért?

— Mert ösztönöm azt súgta, hogy nagyobb szolgálatot tehetek az emberiségnek irodalmi munkásságommal.

— Szerintem eleget tett az emberiségnek azzal, hogy nem lett orvos. Az irodalmat most már nyugodtan kihagyhatja számításaiból — mondta Swift.

Női dolgok XXXII.



— Kovácsék telefonálnak, hogy nincs-e kedvünk este találkozni... Mit mondjak, hánykor?

(*Vasvári Anna rajza.*)

A BUDAPESTI KONZERVGYÁRBAN

A Kőbányai Sörgyár épületének fele, harminc államosított kis konzervüzem felszerelése és egy igazgató... Ezzel az anyagi és személyi állománnyal látott munkához öt esztendővel ezelőtt a Budapesti Konzervgyár. Most szinte megoldhatatlan problémával küszködnek az üzem vezetői: az egész évre vállalt tizenkét milliós felajánlást már az első félévben teljesítették, s hetekkel ezelőtt pótfelajánlást tettek. De mit tesz a sors, s a dolgozók igyekezete: már a pótfelajánlást is teljesítették. Most azon töprengenek, hogy milyen összegű pót-pótfelajánlást tegyenek, hogy az év végéig megússzák pót-pót-pótfelajánlás nélkül.

Mit gyárt?

Először is, mint már a neve mutatja: konzervet. De gyárt a gyár málnaszörpöt (amely valóban málnából van) és narancsízű szörpöt is (amelynek nemcsak az íze narancs: valódi narancsolajból készül).

— Hát a kátrányízű szörp? — kérdeztük gyanakodva.

— Azt az Éttermi és Büfé Vállalat csinálja! — válaszolt felháborodva a fődiszpécser. — Ezzel ne is merészeljenek bennünket gyanúsítani!

Ebből láttuk, hogy megvan a véleménye a konkurrenciáról.

A konzervgyárban készülnek a gyümölcsborok, amelyektől be lehet csípni; a paprikaszörp, amely az angolok kedvence; a mustár, amely az egyetlen pikáns készítménye a gyárnak és a készétel, amely külföldön sokkal népszerűbb, mint idehaza.

— Igaz-e, hogy megtörténik: mást raknak a készételes üvegbe, mint amit a címke jelez? — kérdeztük gyanakodva.

— Soha! — válaszolt felháborodva a fődiszpécser, aztán csendesebben hozzátette. — De az megesik néha, hogy más címkét ragasztanak az üvegre, mint ami benne van ...

Sörkupakból — öltöző

Szűk. A beruházási keretről van szó. Ez a beruházási keret mindig szűk (az igényekhez képest), de van mód a tágítására. A hulladékanyagok felhasználásának gazdasági hasznából 50 százalék a gyár beruházási keretét illeti.

Az élelmiszeripar miniszterének feltűnt, hogy a sör bádogdugója rozsdásodik, s ez gusztustalan. Kiadta az utasítást, hogy fényes lemezből kell gyártani, olyanból, ami rozsdamentes. A Lemezművek azonban nem tudtak terven felül rozsdamentes lemezt biztosítani, ezért minden maradt a régiben. Ekkor indult meg a kerettágítási akció. A konzervgyár fényeslemezből konzerv-tetőket vág ki és négy körlap között mindig marad egy-egy négyágú csillag. A csillagokból a kerettágítási akció keretében egy kis présgép segítségével megszámlálhatatlan fényes sörkupak lett, s a sörkupakokból már épül és nemsokára készen lesz egy kétemeletes, hatalmas mosdó- és öltözőépület a konzervgyár bejáratánál.

Cső, cső, cső, cső...

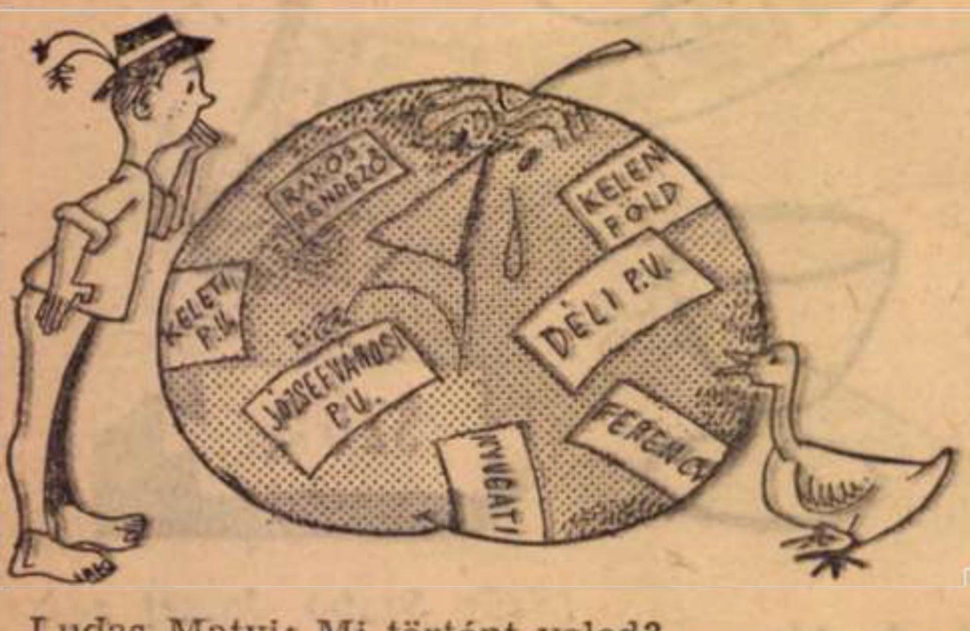
A konzervgyár nagy gondban van a paradicsom miatt. A gondot nem a beszerzés okozza (13 000 termelővel kötött paradicsomra szerződést), nem is a felkészülés (készen állnak az új, automata-mérlegek, a dobozok, az üstök), hanem a Láng-gyár hanyagsága.

A tavalyi paradicsom-idény ugyancsak megviselte a konzervgyár berendezéseit, meg aztán nagyobb termelésre akartak átállni. Koratavasszal elhatározták, hogy az elősűrítő-berendezés csőrendszerét vastagabb csövekre cserélik át. A terv megvolt, a munka elvégzésére a konzervgyár a Láng-gyárat kérte fel, s az el is vállalta szívesen, július 1-i határidőre. A munka első részét elvégezték: a régi csöveket leszerelték. De az új csöveket hiába szerelték fel. Kiderült, hogy nem jók. Most aztán majd felszerelik újra. Remélhetőleg jól.

Országh György

Oka van a panaszra!

(A MÁV sok esetben napokig tolatja a gyümölcsöt egyik rendező-pályaudvarról a másikra.)



Ludas Matyi: Mi történt veled?
Gyümölcs: Megtörtek az út fáradalmai ;;;

Semmitsem vethetnek egymás szemére

(A 28-as villamos túlzsúfolt és autóbuszjáratot hiába kér a gyár.)



— Nem értem, mit panaszkodnak, hisz magukkal is csak az történik, amit velünk csinálnak ;;;

Balatoni levél



Szeretettel üdvözlök mindenkit Balatonpacsuliból, az üzemi üdülőből. A koszt remek, a nap süt, a hullámok bársonyosan simogatnak és van itt néhány kedves, régi ismerős ...

Klabácnét ismered, ugye? Tudod az a sovány, szemüveges a könyvelőségről. Mi úgy hívjuk, hogy a „panaszkönyves Klabácné", mert állandóan panaszkönyvekbe irogat. Reggeltől estig járja az üzleteket és leleplez. Szegénykének még annyi ideje sincs, hogy kimenjen a strandra, talán még a Balatont sem látta. Már mindenütt ismerik, ha belép valamelyik telepi boltba, szótlanul eléje teszik a panaszkönyvet és megkérdezik: „Parancsol még valamit?". Szent meggyőződése, hogy mindenki rajta akar összespórolni egy családi házat, nyári konyhával és gyümölcsössel. Minden falatot átszámol kalóriára. Az egész telep azt számolja, hogy hányszor kell még aludni, Klabácné távozásáig. Állítólag akkor tüzijáték lesz és zsákbafutás ...

Továbbá itt van dr. Gezemicz, a pénzügyi osztályról. Százhúszkilós emberhegy, de nyafogó gyerekhangon beszél. Nem birja a napot, a vizet, csak erkélyes szobában tud lakni, ahol körkilátás van a Balatonra és rohamot kap, ha nem a gyenge csirkemellet kapja, hanem mondjuk a combját. A felesége, a mártírasszony, úgy babusgatja, mint egy csecsemőt, mert állítólag negyvenhatban súlyos náthája volt, három napon át lázasan feküdt. Orvosi rendeletre rizsfelfújtat kell ennie, a kelkáposzta ágynak dönti. Minden nap négy egészséges fürdővendég viszi pancsizni. Délutánonként evezni jár, de ő csak tehénkedik a csónakban, vértanu felesége evez. Mégis arról panaszkodik, hogy nincs egy udvarias férfi az egész környéken, aki tehermentesítené ezt a szent asszonyt. Egyébként tegnap, amikor négyen bevittük a mélyvízbe, véletlenül elejtettük, de igazán minden összebeszélés nélkül, sőt valaki mentés címén ráült a fejére, mire dr. Gezemicz néhány erőteljes crawltempóval kiúszott a partra és rekedten szidta az egészségesek egoizmusát, akik nem tudnak vigyázni a lábadozó, gyenge betegre. Este megette hármunk vacsoraadagját és a felesége megkért mindenkit, hogy ne aludjunk otthon, mert esetleg megzavarnánk szegényke álmát ... Ő különben egész éjjel kint fog ülni az ajtó előtt és vigyáz rá.

Kucoga bácsiról sem szabad elfelejtkezni, tudod, ő a gondnokságon dolgozik. Csodálatos, hogy némely ember, mennyire ért mindenhez, mondjuk is gyakran, ha valami baj van: „No, szerencsére itt van Kucoga bácsi, a nyavalya ebbe az édes öreg mindenttudóba." Például, mondjuk, sakkozol önfeledten, és sikerül a bé gyalogot fenyegető helyzetbe hozni, mire könnyű tiszt áldozat és a sötét király matthálóba jut. De erre Kucoga bácsi beleszól és pontosan megmutatja, hogy mit csinál Botvinnik hasonló helyzetben és pár pillanat alatt annyira összezavarja a figurákat, hogy senki nem ismeri ki magát, az eredeti helyzetet lehetetlen visszaállítani. Ilyenkor rendszerint összeveszünk, de Kucoga bácsi akkor már az egyetlen ping-pong-labdán megmutatja a fakirok eltüntetési trükkjét, amit ők tojással csinálnak és a labda csak azért horpadt be, mert nem tojásból van, hanem ping-pongból, viszont másik labdát az egész környéken nem lehet kapni. Az ebédlői rádiót nem lehetett kihallani a stégre, de ő megcsinálta, azóta már seholsem hallatszik. A becsinált levesből töltőtolltinta segítségével sikerült fehér csapadékot kicsapnia, amivel beigazolta a protozomák jelenlétét, de aznap nem ebédeltünk, mint a tudomány mártírjai.



Ilyenképpen remekül nyaralunk és Kucoga bácsi egyszer majd mégis csak leesik a villámhárítóról, amit most alakít át napórává a sporhert füstcsövének felhasználásával, Anaxagoras leírása alapján, mire csak hideget lehet ebédelni és evvel az óhajjal zárom is soraimat és mindenkit csókolok:

Földes Miklós

Külföldi szemle

Nem az alkohol veszélyes ...

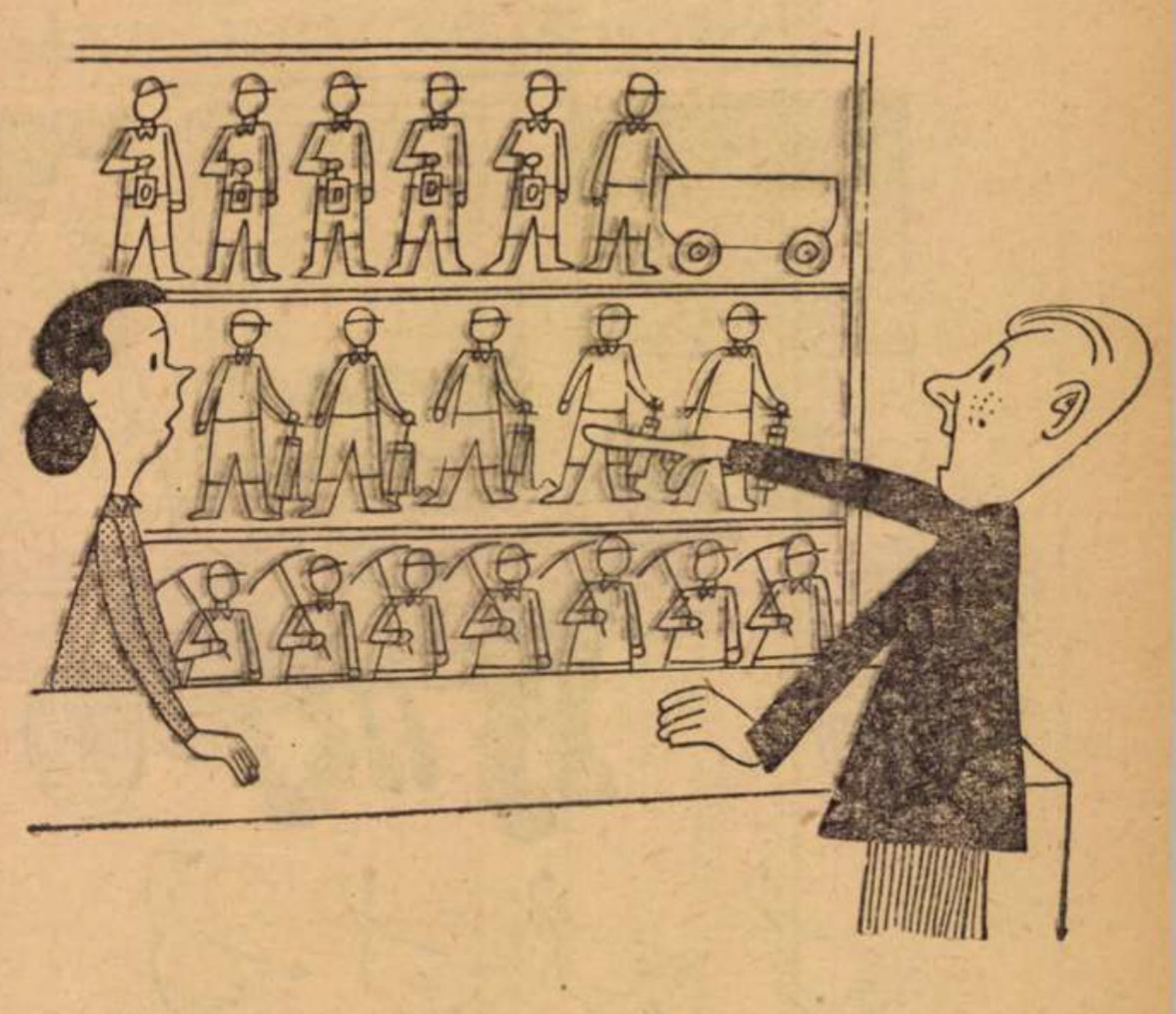
Alkoholista körökben bizonyára érdeklődéssel veszik tudomásul azt az amerikai megállapítást, hogy nem a szeszes ital ártalmas, hanem az üveg, amely azt tartalmazza. Persze, nem szabad ezt a megállapítást kiszakítani onnan, ahol érvényes. Nevezetesen a harvardi egyetem sporttelepén. Ezen a pályán ugyanis betiltották a whisky- és a sörivást, nem a nézők, hanem a játékosok érdekében. A fokozott szeszfogyasztás ugyanis nem a nézőknek ártott meg, hanem a játékosoknak. A mérkőzések izgalmas légkörében az üres üvegeket behajigálták a pályára. S minél üresebbek voltak az üvegek, ürítőik annál nagyobb lendülettel használták a bírálatnak ezt a törékeny, de amellett éles formáját. A szesztilalom következtében a szurkolók a legizgalmasabb mérkőzéseken is csak józanul őrjönghetnek.

Nem jobb, mint otthon ...

Évente körülbelül háromszáz svájci fiatalember lép be a francia idegenlégióba. Szerelmi csalódás, vagy valamiféle eltévelyedés, elsősorban pedig kalandvágy hajtja őket a „legendás" francia idegenlégió párizsi sorozó irodáiba. Ott aztán kiderül, hogy a valóság lényegesen különbözik a légiós regényektől, s Gary Cooper-féle „hősök" helyett volt nácikkal lehet találkozni, akik rang- és névrejtve folytatják mindazt, ami számukra széppé teszi az életet. A svájciak rendszerint megszöknek, s inkább vállalják a hazai büntetést „idegen állam kötelékében eltöltött katonai szolgálat" miatt, mint a sivatagi gyöngyéletet. Ezen nem csodálkozhat senki sem, aki el tudja képzelni, hogy egy ellenséges beduinnál mennyivel szörnyűbb egy barátságos fasiszta.

Helyes-e,

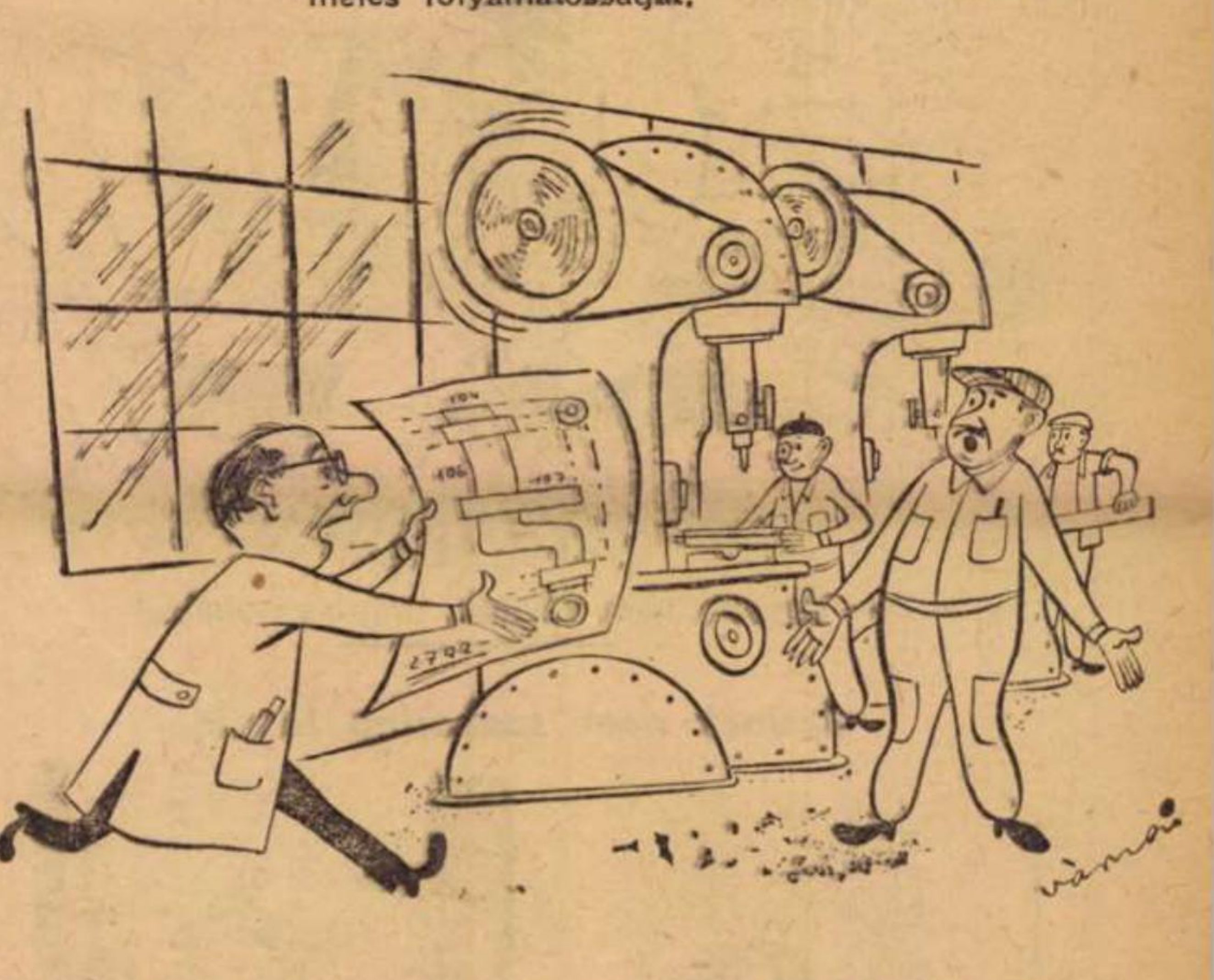
hogy a Mátravidéki Szénbányászati Tröszt így akarja megoldani a létszámproblémáit?



— Kérek a vájárból kétszázat, az aknászból százhuszonötöt házhoz szállitva!

Gyakran előfordul

A rossz anyagellátás erősen befolyásolja a termelés folyamatosságát.



— Itt a rajz a munkáról! Miért nem ezt csinálják?
— Mert anyagot nem rajzolt hozzá!

Közel esik Szeged Dorozsmához...

(A kiskundorozsmai „József Attila"-téeszben)

Az elnököt minden különösebb keresgélés nélkül megtaláltuk — ami igen nagy dolog és hogy mennyire az, azt igazán csak egy gyakori téeszlátogató tudja értékelni. Az elnök ott volt mindjárt a dorozsmai szélmalomtól egy sóhajtásnyira, a búzaföldön, a kombájn árnyékában. Éppen déli szünet volt. Sajnos, a nap nem tartott ebédidőt, így a napszúrástól való félelmünkben mi is gyorsan behúzódtunk a kombájnadta egyetlen árnyékba.

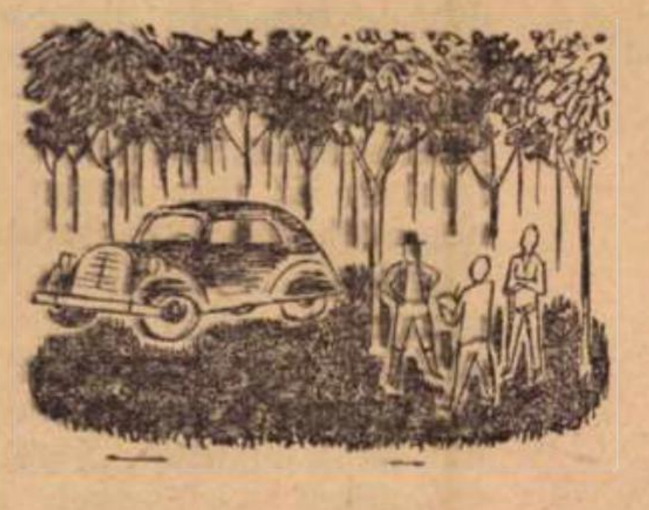


Borbély István elnök ügyet sem vetett ránk, mert fontos ügyben tárgyalt a kombájnvezetővel, aki sehogy sem akarta megérteni, miért papol az elnök azért a pár szem búzáért, amit vágás közben elpotyogtatott. A kombájnvezető és az elnök közötti eszmecseréből később megállapítottuk: az elnök jó gazda, mert vigyáz a szemveszteségre, a kombájnos pedig nem makacs, mert a vita végén csak megértette, mit akar az elnök, és amikor az ebédszünet után elindult a gépével, már úgy vágott, ahogy az elnök mondta.

Szóval a kombájn elindult és magával vitte az árnyékot, mi pedig ott maradtunk a hőségben, ahol úgy éreztük magunkat, mint sültkacsa a tepsiben. Végül is az elnök észrevette, hogy ott vagyunk, barátságosan megszorongatta a kezünket és meginvitált a közeli akácosba, a hűsre.

Amíg odaértünk, szorgalmasan szidta a gépállomást, mert nem segíti úgy a téeszt, mint kellene. Sok a géphiba, emiatt sokat állnak a gépek, pontatlanok, nincs pótalkatrészük és a többi és a többi, ami rossz csak lehet egy gépállomáson.

Ezután a téesz ügyeiről kezdtük faggatni, mire ő szabadkozott, hogy arról nem tud sokat mondani, mert ő csak ősz óta elnök. A régit leváltották, mert inkább a kocsmaküszöböt koptatta és a pohár alját nézegette, mint a téesz ügyeit intézte. Ennek árát persze a téesz fizette meg: ősszel csaknem feloszlott. Ő brigádvezető volt, jól dolgozott, megválasztották elnöknek. Ennyi az egész. Ezután szépen felsorolta a téesz vagyonát. Amikor a paprikaföldnél tartott, sajnálni kezdtük, hogy útközben megettük vajaskenyerünket.



Később a munkafegyelem került szóba és az elnök megkért arra, hogy majd ha hazafelé megyünk, vigyük magunkkal egy darabig Szegedet, mert a város rossz helyen van: túl közel esik Dorozsmához és ez rontja a munkafegyelmet. Sokan eltévesztik az útirányt és a kukoricaföld helyett Szegedre mennek. Meg aztán szép számmal akad olyan család is, amelynek fele a téesz-ben, a másik fele a szegedi üzemekben dolgozik. Hát ezért kellene messzebb vinni a várost. Mi persze szabadkoztunk ez ellen. Hivatkoztunk arra: kocsinkban nincs több hely, hogy Szeged nem szerepel a menetlevélen és mit szólna a Térképészeti Intézet, ha egy revízió alkalmával észrevenné, hogy Szeged időközben Kecskemét külvárosa lett. Végül is megegyeztünk abban, hogy majd Pesten intézkedünk az ügyben. Addig is próbálják nevelőmunkával megszüntetni a fegyelmezetlenségeket.

Elbúcsúztunk az elnöktől és átmentünk a téesz öntözéses kertészetébe. A kertész brigádvezetőnő éppen kondért súrolt, mert — mint megtudtuk — nemcsak jó kertész, hanem jó szakács is, és most alkalmilag ő főz a téesznek. Megvártuk a kondértisztítás végét, mire türelmes várakozásunk jutalmaképpen a brigádvezetőnő elkalauzolt a kertészetbe. Megnéztünk mindent, a korai káposztától a paradicsomig. Miközben ott bukdácsoltunk az ágyások között, vezetőnk elmondotta, hogy a kertészet mostohagyerek, mert kevés fuvart kap, így nem tudnak elég trágyát szállítani.

— Hát ezt érdemli ez a sok szép karalábé! — sóhajtotta.

Megtudtuk azt is, hogy a karfiolból sokat szállítottak a piacra és az irigy uborka, amely megirigyelte a karfiol jó dolgát, megfúrta kollégáját és a helyére tolakodott. Szóval elárulta a kertészetnek minden apró belső ügyét, csak a saját nevét tartotta titokban, mert — mint mondotta — mi szólnának Dorozsmán, ha beletennék nevét az újságba.

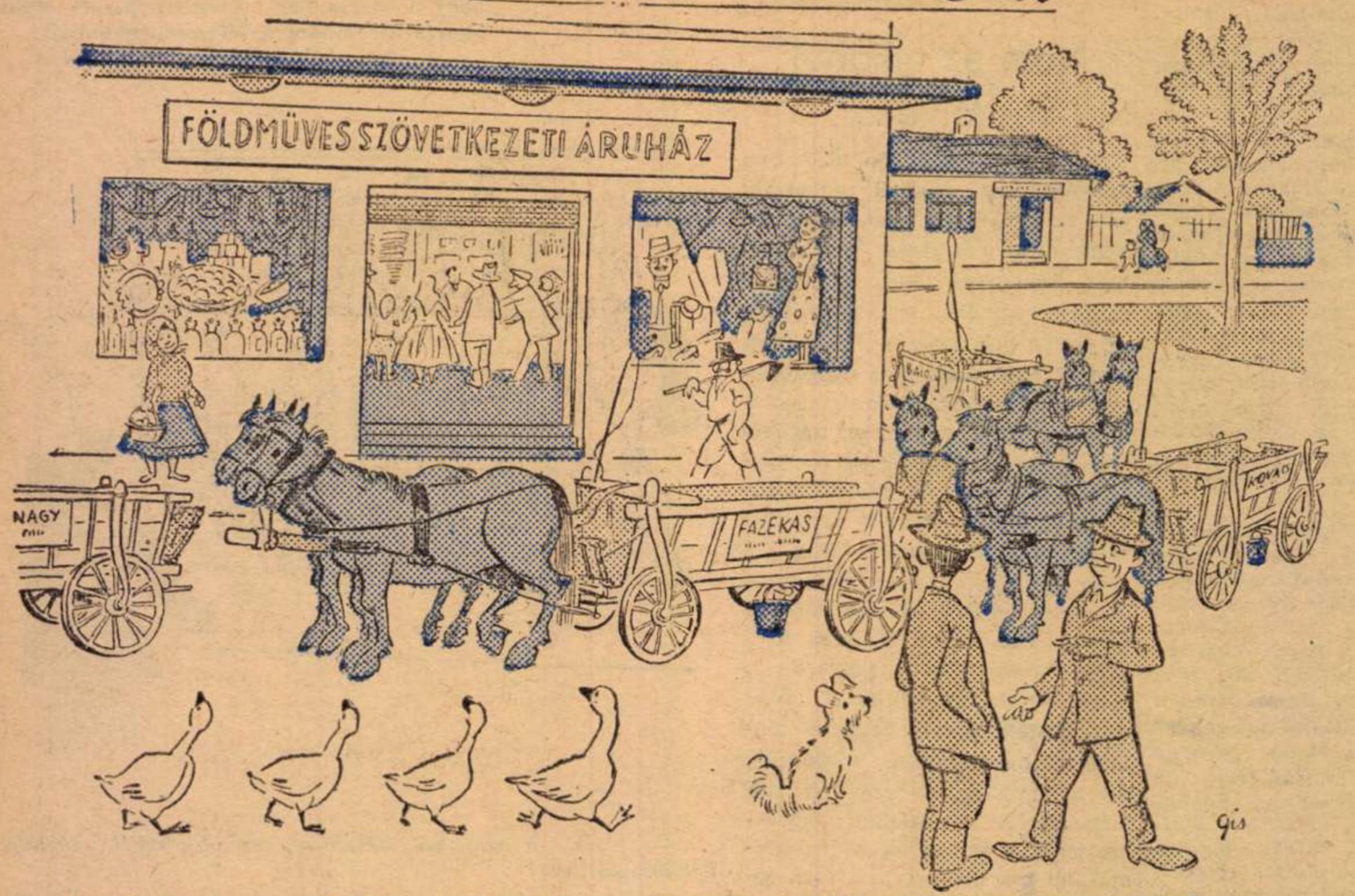


Dolgunk végeztével levontuk a tanulságot: egy jó elnök sokat tud tenni a téesz-ért.

Igaz, hogy ezt a tanulságot már sokan levonták.

Budai Tibor

Jó vevő az állam...



— Látod, ők nem spekuláltak a gabonával és most azon spekulálnak, hogy mit vásároljanak...

MOST AZTÁN MÁR NINCS KIFOGÁS!



— Tovább nem várunk, indulás kapálni!

Aminek nem szabadna lennie



— Kérem szépen, hogy hová megyek először aratni, annak az elbírálásánál több szempontot kell figyelembevenni. Először az agrotechnikai követelményeket, másodszor a föld fekvését...
— És mit szól ehhez a szalonnához, szomszéd?
— Ez is egy szempont, kérem....

Most folyik az állatok kiválogatása a Mezőgazdasági Kiállításra



— Hm, én nem vagyok alkalmas?!

BAB



Ne vegye senki nagyzolásnak, hogy beszámolok róla: van kertem. Egy bicegő lábú asztalon áll az ablak előtt, ahová csak délután süt be a nap. Ezen a kis asztalon úgy teremtettem kertet, hogy először egy tarisznyában földet szereztem a Hűvösvölgyben. Volt négy cserepem, öreg, reménytvesztett, barna, néhai virágtartók. Őket tömtem meg egészen peremig. Aztán kimentem az éléskamrába, vagyis pestiesen szólva a spájzba és körülnéztem a polcokon. Az egyik zacskóban maradék liszt állt, a másikban némi rizs, a harmadikban kockacukor, a negyedikben egy marék prézli... ezeket ugyan hiába ültetem el! Aztán egy gyűrt szélű, vén zacskóban babot fedeztem fel.

Kinéztem négyet a mélyen alvó babokból és gonddal, igyekezettel bepólyáztam őket az egyik cserép hűvös, nedves földjébe. Aztán lestem... Lestem a babjaimat, ahogy anya várja a magzatát. Megnéztem a cserepet este, megnéztem reggel, öntözgettem. És a babok felébredtek az ápolt földben. Először négy picinyke zöld fejecske bújt elő, szinte szemmelláthatóan növekedtek, hipp-hopp négy levélke, hat levélke, kicsi kacs.

Karót is faragtam nékik, hogy kacsukkal legyen mibe kapaszkodniok — a gyermek sem tud magától járni eleinte. És hogy elindítottam e négy babot új életre, a többi cserépre is sor került. Még a hátralévő babokat is elirányítottam újraszületésük zöld útjára. Szinte lobogva éledtek: levéltermelési versenyben túltenni egymáson, karókra mászni, igénybevenni a vékony spárgákat, amelyeket, testiépségem veszélyeztetésével, egy széken és rajta egy zsámolyon állva, feszítettem fel magasan a mennyezetre, messze az ablak fölé. Mennyire megértem a falu népét, hogy szerelmesen tekint a búzára, vagy szemével símogatja az árpatáblákat, vagy óvja a nap felé nyújtózkodó kukoricákat. Büszke voltam e babokra, amelyeket kiemeltem zacskó-sírjaikból, a spájz kriptájából, amelyek immár száz levélben tárták ki növény-életüket, lombos és dús kertet varázsoltak egy bicegő negyedik emeleti asztalra.

Hálából a kövér és esti dús víztáplálékért, amelyet menetrendszerűen, az igen szíves vendéglátó figyelmességével kaptak meg, felnyúltak immár a mennyezetre, körülfonva önmagukat és a spárgát, kipattantva leveleiket, szinte szándékos sűrűséggel. És továbbindultak nagy igyekezettel a villanyégő rúdja és függői felé, a szekrényhez, a közelben levő székekhez, mindenfelé elérve levélthozó kacsaikkal. Szép kertem lett a babok jóvoltából. Zöldelő, tüneményes kert, levél és ágacska, inda és zöld fonat! Már befutották az ágyamat, a szekrényt, a könyvállványt, a képeket a falon, már az ajtó felé tartanak zölden és diadallal, a természet nagy örömével és a burjánzás okosságával.

De szép kertem van! De dús. De gyönyörű. Milyen hatalmas! Csak éppen a szobámba nem férek immár.

Sebaj. Majd találok valahol egy ház előtt egy kis kertet, ott majd ellakom.

Öntözni majd hazajárok.

Bodó Béla

Három kis vers

Egy fafejűhöz

Ne légy oly halálosan humortalan,
mint ama asszony, aki magtalan!

Egy bankárféléről

Téged a kacsa, liba, pulyka garmadája
hizlalt kövérre, engem inkább a bab.
Világnézeted az Aranyborjú s mégis te
oktatgatsz engem? Nem szégyelled magad?!

Egy papuccsá vált művészhez

Bár művész vagy, mégis csendőrfeleséged van,
akár a gyáva többinek.
Ha ő lesz a „jövőd", úgy életed értelmét
a cifra fene eszi meg.

Berda József

Apró IGAZSÁGOK

Ismerd meg önmagadat, de azért ne légy mindjárt pesszimista.

Nagy életbölcsesség: nem csinálni nagy ügyet abból a rosszból, amit az ellenségeid mondanak rólad és nem sokat adni arra a jóra, amit önmagadról hiszel.

Fölösleges azzal törődnöd, hogy mit gondolnak rólad az ismerőseid. Nekik éppen elég fejtörést okoz az, hogy mit gondolsz róluk.

Ha te nem tudsz más megoldást, mint valakinek hízelegni, mondd az illetőnek, hogy egyike ama keveseknek, akiknek nem lehet hízelegni.

Előfordul néha, hogy az embernek több a pénze, mint az esze, de ez az állapot soha sem tart örökké.

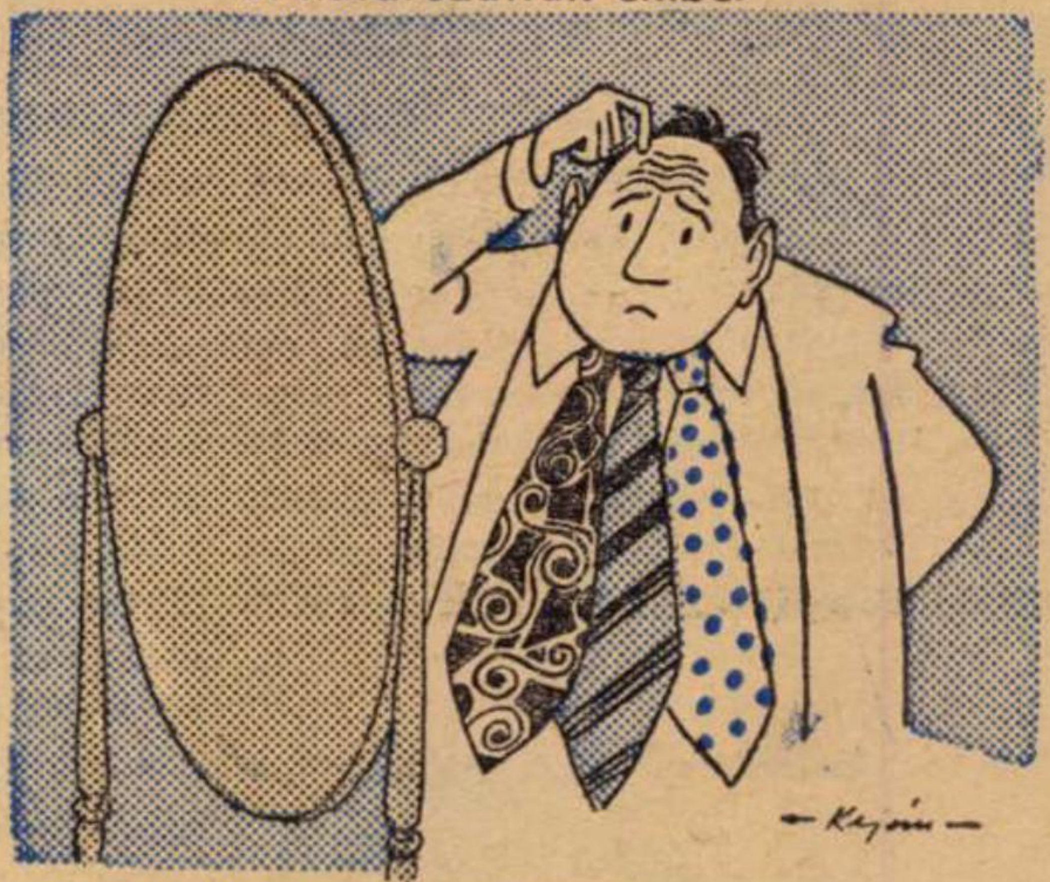
Némelyik ember úgy dolgozik, mint egy ló, hogy pénzt keressen, amit azután úgy szór, mint egy szamár.

(A „Svet v obrazech" című cseh képeslapból.)

A szórakozott dekorációfelelős



A határozatlan ember



Ismét működik az Etna



Fiatalok OLDALA

— Te még túlfiatal vagy ahhoz!

Ezzel az öt szóval nyesték el a fiatalság szárnyait, ezzel az öt szóval lakatolták le előlük az élet legszebb ajándékait. Az ifjú túlfiatal volt ahhoz, hogy állásba ültessék, túlfiatal volt az utazáshoz, üdüléshez, szórakozáshoz. Akkoriban gyakran hangzott fel a fiatalság ajkáról:

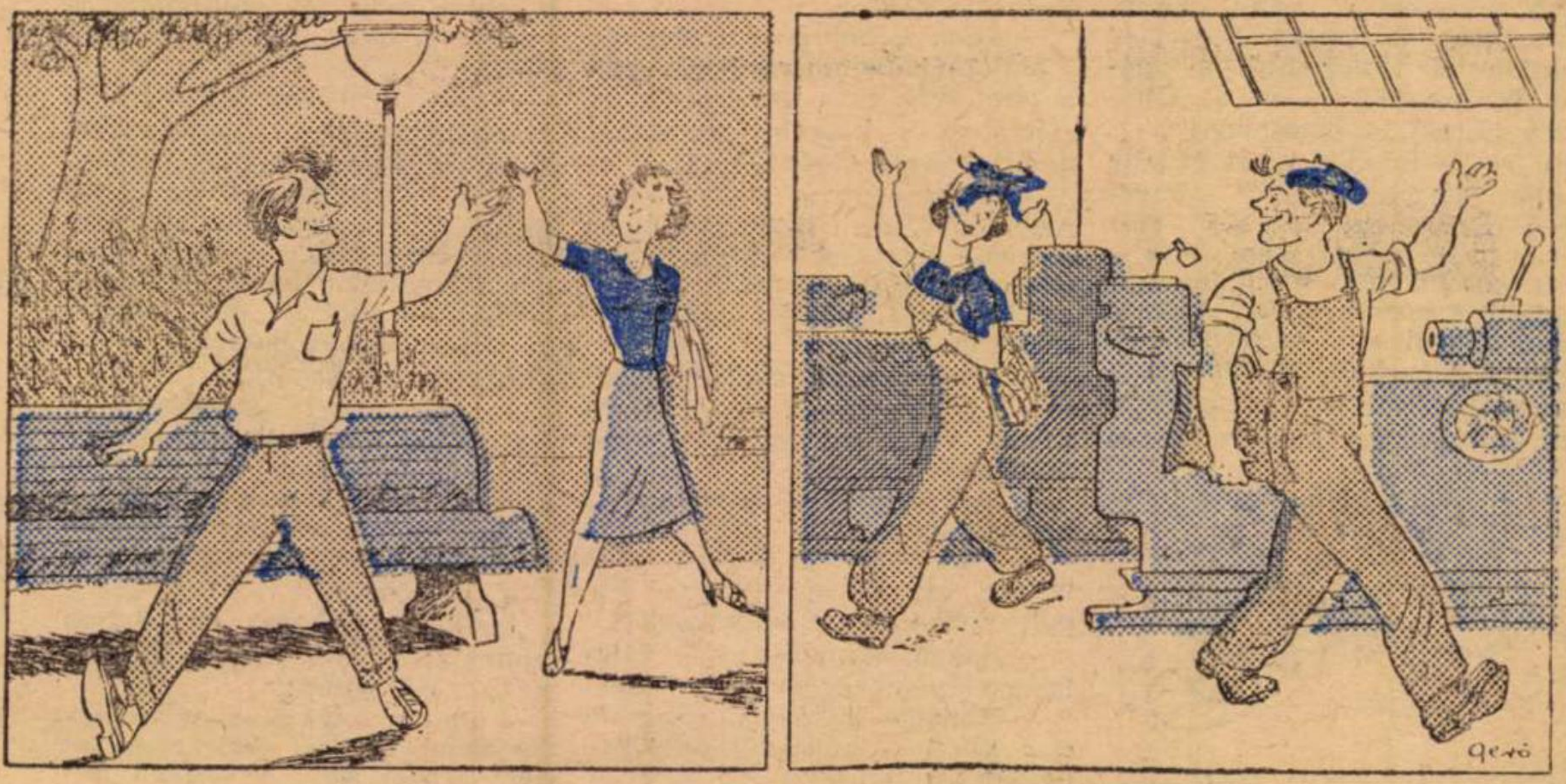
— De szeretnék pár évvel idősebb lenni!

Azóta valóban idősebbek lettek pár esztendővel. És ezek az esztendők mindent megérleltek az ifjúság számára. Azelőtt is sokszor hallották, hogy „előtted a világ" — de nem hitték el, mert a tények ellentmondottak a vigasztalásnak szánt kijelentésnek.

Ma már senkinek sem vágják a szemébe, hogy „túlfiatal". Az ifjúság előtt áll a világ, amely számukra épül és szépül. Az ifjúság dolgozik, szórakozik, utazik, sportol. Az ifjúságot senki sem inti le azzal, hogy túlfiatal, az ifjúság maga intézi a saját sorsát és ma, amikor a varsói VIT-en a földgömb fiatalságának ezrei és ezrei találkoznak, az öregebb korosztály nem egy tagja sóhajt az ujjávarázsolt lengyel főváros felé:

— De szeretnék pár évtizeddel fiatalabb lenni!

Két pad



— Akkor reggel a szokott padnál...

— Akkor este a szokott padnál!...

SÁNDOR KÁROLY: Rajzos beszámoló EGY IFJÚSÁGI EGYÜTTES körútjáról

A DISZ VIT-díjjal kétszer kitüntetett Budapesti Ének-, Zene-, és Táncegyüttese a Dunántúl városaiban mintegy két hétig tartó, sikerekben és kalandokban gazdag körúton vett részt. Erről a turnéról szólnak alábbi rajzaink:

Szombathely

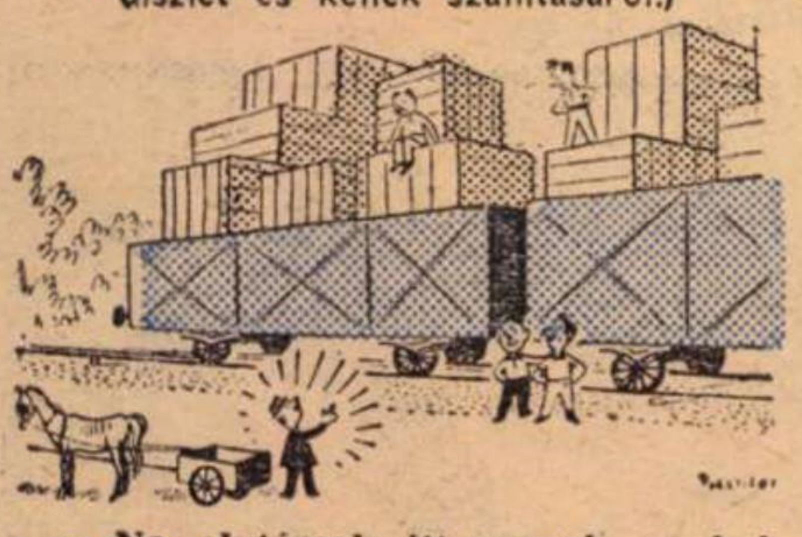
(Más helyiség híján a múzeum pincéjében kellett próbálni.)



Karmester: Hé, maga sisakos, ott miért nem énekel? —

Siófok

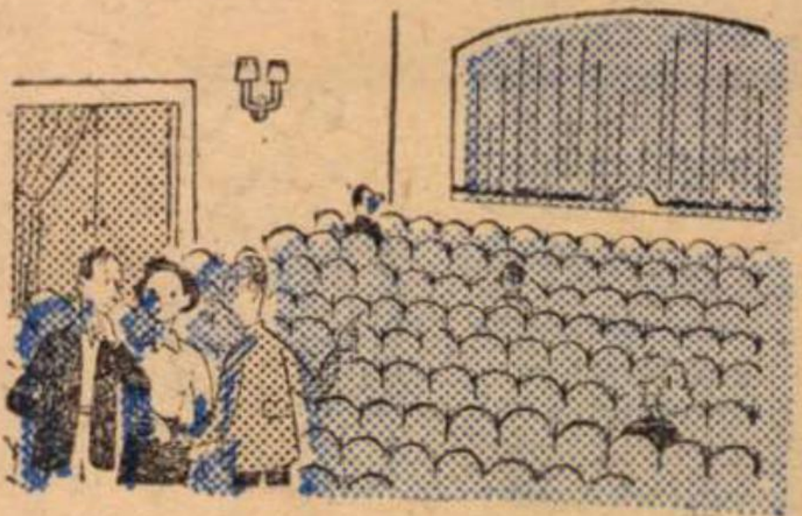
(Itt így gondoskodtak a 20 tonna díszlet és kellék szállításáról.)



— Na, elvtársak, itt vagyok a holmiért...

Inota

(Előadás előtt három perccel.)



— Nem feledkeztetek meg semmiről, elvtársak?

— Jaj, dehogynem... A közönségszervezésről!

Pécs

(Ezen az egy helyen az Országos Műsoriroda gondoskodott a kosztról:)



— Vigyázz, a karmester már kopog...

— Á, csak a szemem az éhségtől...

Sárbogárd

(A vendéglátók még arról is gondoskodtak, hogy az öltözőben jó hangulat legyen.)



Ki mit tett a békéért?



Jancsika: Bácsi, és az semmi, hogy két hete még egyszer sem vertem meg az öcsit?

Romantika

Tulajdonképpen maga sem tudta, miként került a Rezeda utcába, Julika ablaka alá. Eredetileg másfelé volt dolga, tejért küldte a mamája, most is ott szorongatta kezében a tejesüveget. De már nem is csodálkozott ezen, az utóbbi napokban olyan különös dolgok történtek vele: muzsikálni hallotta az esőt és megette a kelkáposztát, amit szívből utált.

Megállt, szemközt a tizes számú házzal és az egyik emeleti ablakra függesztette a szemét, ahol egy uborkás üveg állott és tört cserépben fonnyadt nőszirom. Titokban arra várt, hogy meglibben a csipkefüggöny és Julika kinéz az ablakon, csak egy pillanatra, hogy csókot hintsen, aztán visszavonul. De nem történt semmi. Szeretett volna olyan magas lenni, hogy benézhessen az ablakon, kileshesse a lányt, amint éppen alszik, vagy — még a gondolattól is elpirult — öltözködik a tükör előtt.

Ekkor valaki rákiáltott:

— Hé, maga ott! Nem látja a táblát? Azt akarja, hogy a fejére pottyanjon egy tégla?!

Ijedten rezzent össze, az üveg majdnem kiesett a kezéből. Csak most vette észre, hogy egy tábla áll mellette: „Vigyázz, a tetőn dolgoznak!" Gyorsan arrébb lépett, de aztán elszégyelte magát:

— Jaj, talán Julika látta, hogy így megijedtem... — töprengett magában. — Úgy viselkedtem, mint egy lány és nem úgy, mint egy férfi...

Megvető mosollyal felnézett a tetőre és visszaállt a régi helyre.

— Látod? — suttogta. — Nem gyulladok be... nem én... Érted teszem, de érted különb dolgokra is képes volnék...

Hősiesen állt és fütyörészett. A szíve tele volt eddig még soha nem érzett izgalommal. Romeo állhatott így Capuleték kertjében, fittyet hányva minden tetőfedőnek. Pislogva bámult fel a csipkefüggönyös ablakra és közben arra ügyelt, hogy egy arcizma se ránduljon, mert ilyen helyzetben az nem illő.

— Lehet, hogy ahol én most állok, az a halál torka? — tűnődött megborzongva és kissé behúzta a nyakát.

Így állt még jó sokáig. Ide-oda topogva, s néha haláltmegvetően szipákolt.

— De most aztán már igazán mennem kell... — nyugtalankodott. — A mama... a tej...

Végül búcsút vett az ablaktól, fölényesen mosolygott a figyelmeztető táblára, aztán elindult. Útközben önmagával beszélgetett:

— Jól van, hős lovag!

— Ugyan, szóra sem érdemes...

— Nem féltél?

— Ördög és pokol! Félni? Én? Ez még csak a kezdet...

— Áh...

— Julikáért mindent! Lehet, hogy holnap végigmegyek a Borona utcán...

— Lovag, térj eszedre... Ott felszedték az útburkolatot... mindenfelé gödrök... mély gödrök... ezer veszély les rád...

— Azt hiszed megijesztesz? Haha!

Peckesen lépdelt tovább, mint hajdan a mesebeli vitéz, miután megölte a hétfejű sárkányt és új kalandokra indult.

(mikes)

Gyerekek és ifjak



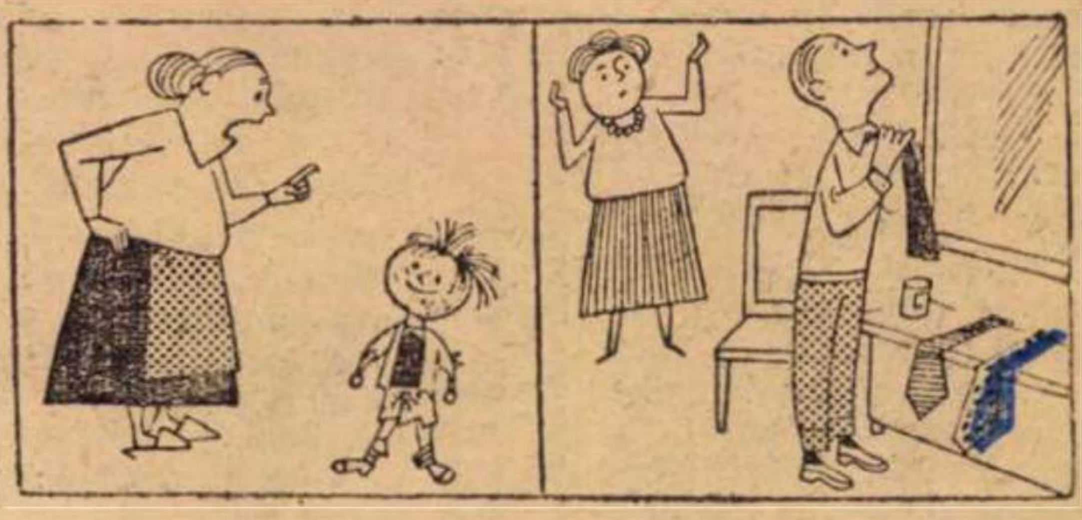
— Ejnye, nem szégyelled magad, mindig bántod azt a kislányt!

— Nahát, az mégsem járja, hogy állandóan udvarláson jár az eszed!



— Tönkreteszed a cipődet ezzel az állandó rugdalózással!

— Remek futballista vagy! Csak így, szorgalmasan tovább!



— Miért nem vigyázol magadra? Mindig piszkos és rendetlen vagy!

— Nem kell mindig a tükör előtt állni!



— Borzasztó ez a gyerek, mindig szétszedi a játékautókat!

— Bravó! Hamar megtaláltad a hibát!



— Azonnal gyere ide! Miért szaladgálsz mindig el tőlem?

— Jaj, de boldog vagyok, hogy a fiam elutazott Varsóba, a VIT-re!

Bajor Nagy Ernő:

A titok

Kócsi Benedeket nagyobb titokzatosság vette körül, mint ama nevezetes tomodori csordakutat. Pedig abból — három öregasszony és maga Csincsura Bernát szobafestőmester is tanú rá — minden szent Mihály napján pontban éjfélkor aranyat szóró manósereg jön elő. (Ezt ugyan még senki nem látta a négy koronatanún kívül, de épp ezért titokzatos a dolog.) Viszont Kócsi Benedeket mindenki ismerte a tomodori határban és a távírópózna-nyurga Maláta Jeromos és bibicképű komája. Dóró



Gábor azt állították: „Nem egyenes úton jár az esze masinája.”

Ez nem azt jelentette, mintha Kócsi valamiféle hajbókos ember lett volna. Az adta az okot a pletykára, hogy Kocsinak minden sikerült. Legalábbis sokkal jobban, mint a két cimborának. Igaz, ő nem a szövetkezeti ivóban kereste a szerencséjét, de az nem számít.

Megmaradt volna Kócsi körül ez a titokzatosság, ha egy nap nagyeszű barátunk, Maláta Jeromos nem jelenti ki komája előtt, hogy rájött Kócsi titkára: „közönséges feketéző ez az ember”.

A csalhatatlan bizonyítékhoz úgy jutott a sasszemű férfiú, hogy egy óvatlan pillanatban egyszerűen kimásolta Kócsiék háztartási könyvéből a bejegyzéseket. Sietve tette, mert csak annyi ideje volt, amíg a gazda valamiért kiment az istállóba. De most már ott volt előtte a csalhatatlan bizonyíték.

Dóró, aki egész nap csak azt sóhajtozta, mint a beteg lúd: „üzleteléssel könnyíthetnének csak magukon”, most izgatottan leste, mint emelkednek föl a titok komor függönyei Kócsi módosodásának rejtélyéről. Még az istállóajtót is behúzták maguk mögött, nehogy kívülről valaki meglesse, mit csinálnak. Szinte egymás kezéből tépték ki a titkot rejtő füzeteket. Végül Maláta, a szerzés jogán hozzákezdett, hogy fellebbentse a fátylat a rejtelemről.

— Az árvák istene se ismeri ki magát ezen! — nézett Dóró csalódottan a feljegyzésre. Mert ez volt benne:

Ü. N.	*1200 forint*
A. M.	*4900 forint*
H. S.	*4700 forint*
R. B.	*3360 forint*

Mint mindig, most is Maláta volt az okosabb.

— Lefordítom én neked. Az első nem jelenthet mást, csak azt, hogy a sánta Ürögdi Nándival van valami üzlete. A másik meg, hogy Almási Miskával fogott lovat egyszekérbe. A négyezerhétszáz forintot Horváth Sanyival hozhatták össze. A fene se nézte volna ki abból, hogy annyi esze van. Az utolsó pedig... az utolsó... azt nem tudom megmondani, de csak rájövünk... Látod, vele kéne összefognunk. Mindjárt fordulna a sorunk.

Ebben maradtak és estére beállítottak, most már együtt, Kócsiékhoz, hogy vallatóra fogják a gazdát. De senkise gondoljon afféle közvetlen vallatásra. Mert mint mondottam, tudományos koponya volt Maláta barátunk.

— Jó dolog, ha az embernek pénze van — nyögte ki körülményesen a vadonatúj bölcsességet.

— Az igen — válaszolt rá gyanútlanul a gazda.

— Gondolom, neked van bőven.

— Akadgat.

Most jött a szívdobogtató ajánlat.

— Lehetne ám több is. Annyi, hogy még a pipacs szirma is piros százasból lenne körülötted, ha lenne hozzá két arravaló embered.

Kócsi csak most eszmélkedett. Hallotta már a múltkorjában sógorától, hogy ezek mit pusmognak róla. Hogy feketézik, meg miegymás. Szóval innen fúj a szél. De, ha így áll a dolog, ám csinálják végig — ágaskodott benne az ördög.

— Bizony, rámférne a segítség.

Maláta képe fölragyogott, mint a szent Iván tüze, Dóró pedig izgalmában is kutyahű tekintettel nézett nagyeszű cimborájára:

— Mi lennénk az a két ember. Azt hiszem, nem számítottál ilyen belevaló társakra — ütött át Jeromos szavain a diadal.

S lekezeltek a közös „munkára” azonnyomban.

— No és mivel csinálhatnánk az első boltot? — noszogatta újdonsült társukat és főnöküket Maláta.

— Hát, ha például volna egy kis búzátok tavalyról.

— Van, vagy egy kupára való, teszem, úgy kilenc mázsa — kapott mohón az ajánlaton Maláta.

— Nekem is majdannyi — csatlakozott méltósággal Dóró Gábor.

— Nohát — adta ki a hadparancsot Kócsi —, rakjátok szekérre holnap délután ötkor, de senki ne tudjon róla!

Másnap ötkor a két koma úgy ült a búzazsákokon, mintha máris egy kazal százas fölött trónolna. Most aztán megalapozták szerencséjüket.

A főutcán azonban nyugtalanság fogta el őket.

— Hová megyünk? — súgta Kócsi fülébe Maláta.

— Domjánhoz.

— De hiszen az hivatalos ember! Terményfelvásárló. Még felad bennünket!

A válasz kioktató volt és nem tűrt ellentmondást:

— Domján az én emberem.



Megálltak a terményraktár előtt. Kócsi előre ment, a másik kettő kint várakozott. Egyszercsak visszajött a főnök, magához intette két emberét s csak ennyit mondott:

— Rakjátok le!

— Itt? — lázongott bennük egy pillanatig a félsz.

Vezetőjük olyan pillantással mérte végig őket, hogy nem volt bátorságuk nyikkanni se. Egykettőre lekerültek a szekerekről a zsákok.

A szervezés csodálatos volt. Úgylátszik, ott mindenki Kócsi füttyszavára táncolt. Úgy mázsálták le gabonájukat, mint bárki másét. A zsákolók még viccelődtek is velük. Malátáék szíve pedig fölmelegedett. Hej, nagy dolog is a szervezés!

A főnök bent tárgyalt az irodában. Egyszercsak kijött és félrevonta két cinkosát.

— Kétszáznyolcvan jó lesz mázsánkint?

— Azt meghiszem! — vágták rá akaratlan sietséggel amazok. Mert eszükbe jutott, tavaly ilyenkor legföljebb, ha kétszázat lehetett elérni a búzáért.

— Akkor erre iszunk!

A szövetkezeti kocsmában az első fröccs után Maláta már Bencézte a főnököt.

— Most már megmutathatnád a titkos könyvelést, Bence...

Kócsi készséggel vette elő a füzetet.

— Itt van-e.

Azok úgy tettek, mintha most látnák először. És faggatni kezdték a titokzatos betűk jelentése felől.

— Rendes kis titkos könyvelés ez — hajtotta meg az elismerés zászlaját Maláta. — A múltkor se tudtuk megállapítani pontosan, hogy mi lehet ez az utolsó — szólta el magát akaratlan.

Kócsi úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre. Inkább még biztatta őket:

— No, mondjátok meg, mi ez az első.

Maláta a beavatott ember fölényével és immár a második fröccsdiktálta gyorsasággal oldotta meg az egyszer már megoldott titkot.

— Ürögdi Nándival csináltál ezerkétszáz forintos boltot.

— És a többi?

Most már versenyben sorolták a többit, csak az utolsónál vallották be, hogy nem tudják, mi lehet.

— Éppen ezt nem tudjátok? Ez a legkönnyebb — rótta meg őket főnöki fenséggel hangjában Kócsi.

Azok restelkedtek és saját mentségükre azt hozták fel, hogy még csak kezdők s egyben buzgón ígérgették, hogy hamarosan belejönnek ebbe is. Mert csak jó az, ha az ember pontosan tudja, kitől mennyit kapott.

— No, akkor figyeljetek — szólt Kócsi és most már mosolygott —, megfejtjük a rejtvényt. Az első, az Ü, meg a Nő, azt jelenti, hogy üszőnevelési szerződéssel ezerkétszáz forintot szereztem az államtól.

A két cimbora csalódottan hümmögött, de Maláta átlátott végül is a szitán:

— Persze, így jó, hogy a rendes dolgokat is belekeveri az ember, hogy baj ne legyen belőle, ha finánckézbe kerül...

— Van érzéked a dologhoz — osztotta ki az első dícséretet a főnök. — Bizony, úgy kell csinálni az ilyen könyvelést, hogy a finánc ne tudjon eligazodni benne. — Aztán így folytatta: — Az A, meg az M azt jelenti, hogy aprómagtermelésre kötöttem szerződést és az hozott négyezerkilencszáz forintot.

Ezt már komor csend fogadta.

— A Há, meg az Es, a hízlalási szerződés. A Zö-t elhagytam mellőle a nagy sietségben.

— Node az utolsó? — kérdezte izgatott reménykedéssel Maláta.

— Az utolsó? Ilyen boltot most csináltunk együtt.

A két koma szeme cinkosan összevágott. Mégiscsak van esze ennek a Kócsinak. Jól megbújtatja a titkot.

— Igen, az utolsó azt jelenti, hogy rozsot és búzát adtam el az államnak beadáson felül ugyanolyan áron, mint ti az imént.

Azzal már vette is elő a cédulát, egyik Maláta nevére, másik Dóróéra szólt. Az állt benne, hogy felvehetik a megfelelő összeget az államnak eladott gabonájuk után.

Szeget lehetett volna verni a csendbe, úgy megsűrűsödött körülöttük.

— Szóval innét volt a tizennégyezer forint — makogta Maláta.

— Innét.

Megint csend volt. De nem azért nevezték nagytudományú-



nak Malátát, hogy egyszercsak föl ne ragyogjon benne a megértés:

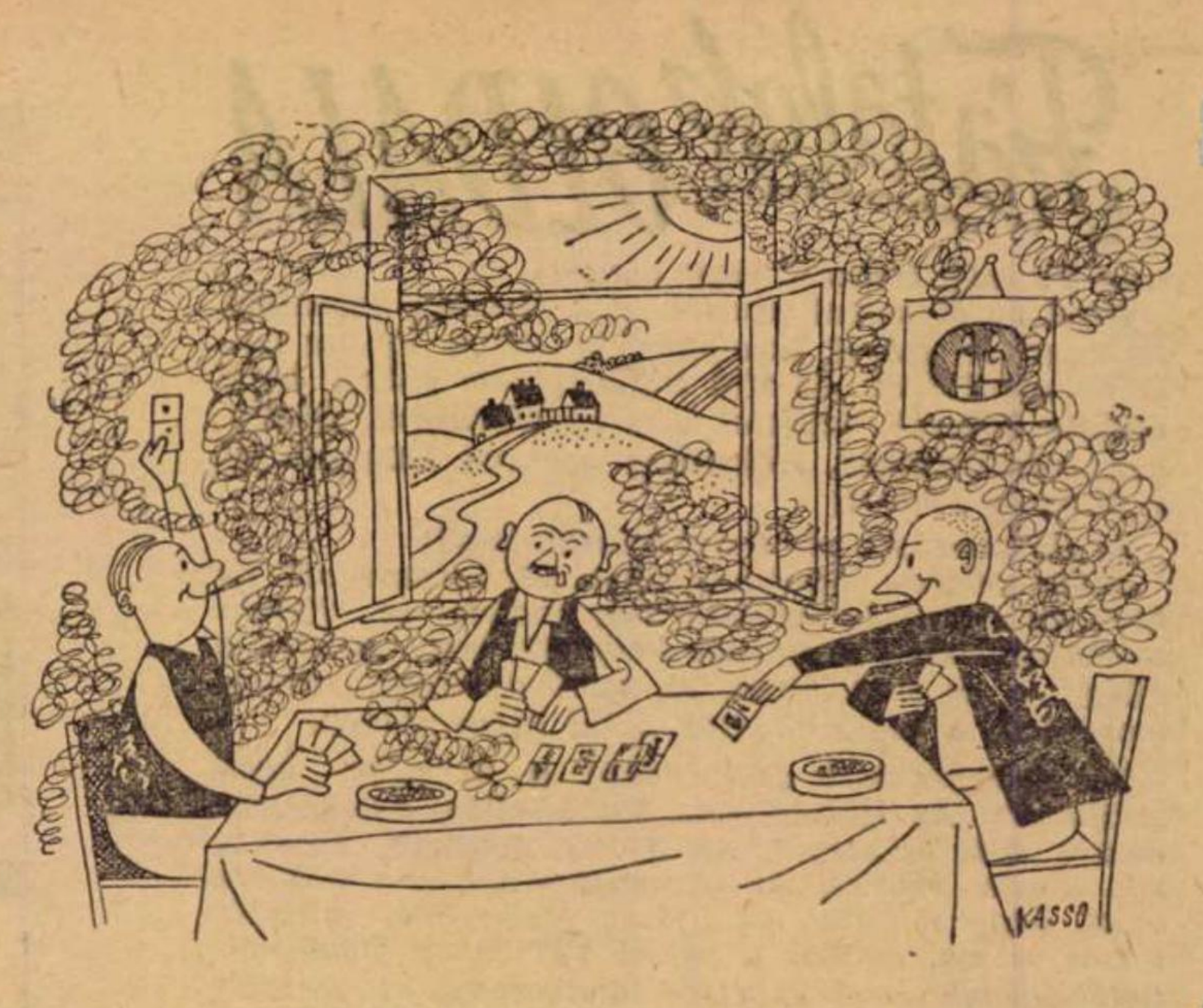
— Hát ez se volt rossz üzlet, ami azt illeti.

És most már nem úgy néztek Kócsira, mint a vert sereg szétszórt katonái, hanem azzal a tisztelettel, ami méltán kijár az élet ügyeiben, gondjaiban száz kupecnél jobban eligazodó parasztra. Dóró, aki egy kicsit gyámoltalanul ült addig, hogy hangját hallassa, így rikkantott fel:

— Akkor igyunk az első közös boltra! Sört ide!

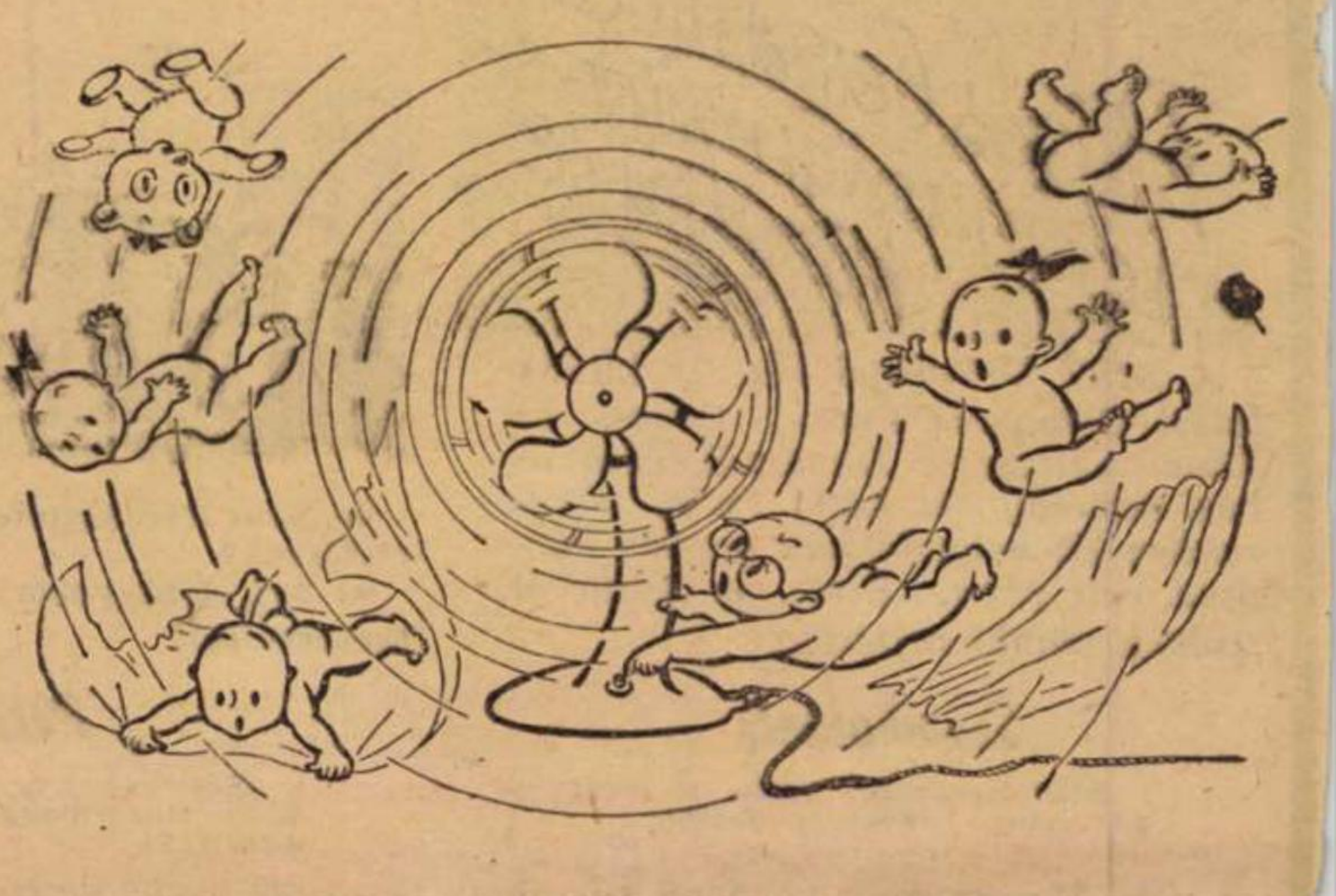
És ittak. Miért ne ittak volna?

Üdülés közben



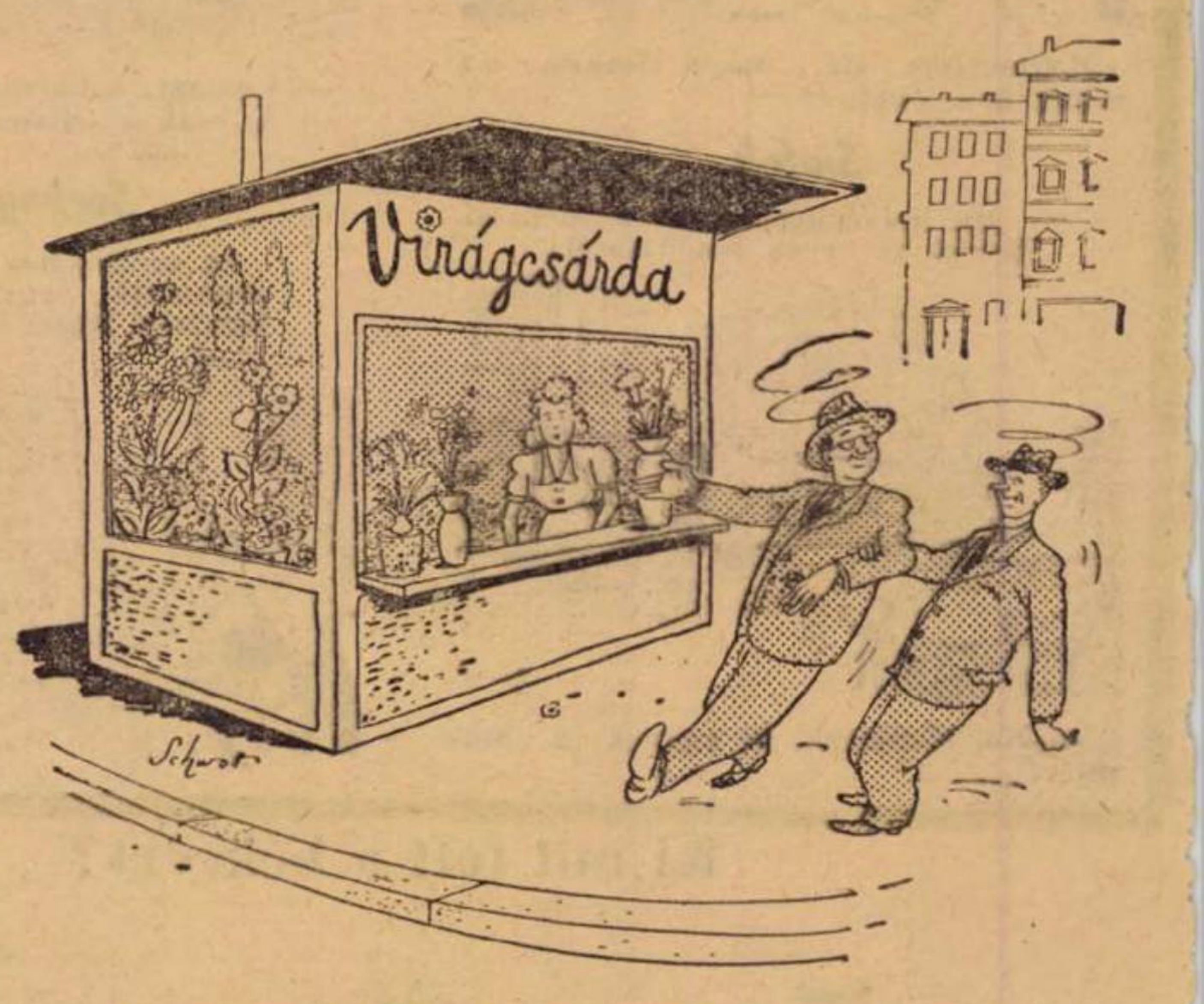
— Remek ez a friss, falusi levegő!

A legifjabbak és a ventillátor



Pesti pillanatkép

A város több terén ismét megnyíltak a közkedvelt „virágcsárdák”.



— Pintyőkém, ide még bemehetnénk egy kupica muskátlira...

Kulturfront

Történet a könyvtárból

„Én is ezt a könyvet szeretném elolvasni, megismerem a kötéséről!" — mondja a fiatalember kissé fájdalmasan, aki itt ül szemben velem, a Széchenyi könyvtár egyik olvasóasztalánál és irigyen nézi a könyvet, amelyet az imént emeltem le a kézikönyvtár polcáról. Aztán hozzáteszi: „Hát jó, jó, most már mindegy, de siessen az olvasással, mert még én is ki akarom olvasni!"

Olvasok. Ő feláll, az olvasóterem másik sarkába megy, ahol valami barátjával beszélgetni kezd. Bizonyára rólam. A másik egyszerre jelentőségteljesen rámnéz, végigmustrál, aztán suttogva mond valamit. Mikor a fiatalember visszaül a helyére, fel sem nézek, hanem komoran összeráncolom a homlokomat, tátogatok a számmal, egyszóval tüntetni akarok avval, hogy mily szédítő tempóban és mily elmélyülten olvasok, hajh, ne féljen, nem lesz itt baj, mindjárt végzek a könyvvel és odaadom neki. Valaki a baloldalamon fecsegni kezd: a fiatalember sietve rendreutasítja a zaj okozóit: „Pszt! Ne zavarjuk kérem az olvasókat!" Persze ez nem az én két szép szememért van, hanem azért, hogy minél előbb befejezzem. Egy főbólintással honorálom a figyelmességet. És a válasz: kényszeredett, kissé ellenséges mosoly. Zavaromban rágcsálni kezdek valamit. Később jövök rá, hogy megettem az olvasócédulámat.

A fiatalember időnként széles mozdulatot tesz, hátraveti szemébe lógó haját, miközben mélyet sóhajt. Ez annyit jelent, hogy ne feledkezzem meg szerény és várakozó személyéről, gyerünk gyorsabban. Vádlón hunyorog, figyeli a mozdulataimat. Hány oldal van még? Ha lapozok, kissé megenyhül az ábrázata, aztán tovább figyeli szemgolyóim gyors ide-oda cikázását, ahogy futkosnak végig a sorokon. Kalkulál az istenadta! Azt számolja, hogy ha egy sort ennyi és ennyi idő alatt fogyasztok, s így egy oldalt ennyi és ennyi idő alatt, akkor a hátralévő részre mennyi ideig is kell még várnia?

Most jövök rá, hogy tulajdonképpen nem is olvasok. Figyelem, hogy figyelnek. De mindegy, ha nem is olvasok, lapozni kell. Mert ha a kelleténél tovább maradok egy oldalnál, belém mar a tekintetével. Egy pillanatra sem merek felnézni a könyvből; szeme sandításával azonnal tudtomra adná, hogy lazsálok, lopom az ő drága idejét.

Gyakran az órájára néz, jelezve, hogy az idő, sajnos halad, lekési a randevut, a mozit, az utolsó HÉV-et, vagy akármit, siessek, siessek, a mindenségit neki!

Látom rajta, hogy tűnődik: „Vajon kitartó ember ez? Mi a foglalkozása? Szereti a sört?". Elfárad a kezem, a könyvet leteszem az asztalra. A fiatalember önkéntelenül nyúl érte, de észreveszi, hogy miről van szó: félúton megáll a keze, s hirtelen nem tudja, mit kezdjen vele. Tíz centire a könyvtől vakargatni kezdi az asztal közepét.

Rövid az élet, miért kínozzuk egymást? „Tessék!" — mondom nagylelkűen és nyújtom neki a könyvet. Mohón kap utána, mintha attól tartana, hogy meggondoltam magamat... Egyszerre elfintorítja az arcát. Látom, szeretne felordítani, de aztán csöndesen, szomorúan mondja: „Jaj, hát látja, erre vártam ennyi ideig? Ez a második kötet, és nekem pont az első kötetre lenne szükségem!"

Ezzel felállt, a kézikönyvtár polcához ment, és kiemelte a könyv első kötetét. Az imént még két csendes őrült ült egymással szemben: most két nyugodt, elmélyült olvasó.

Csanádi Ákos

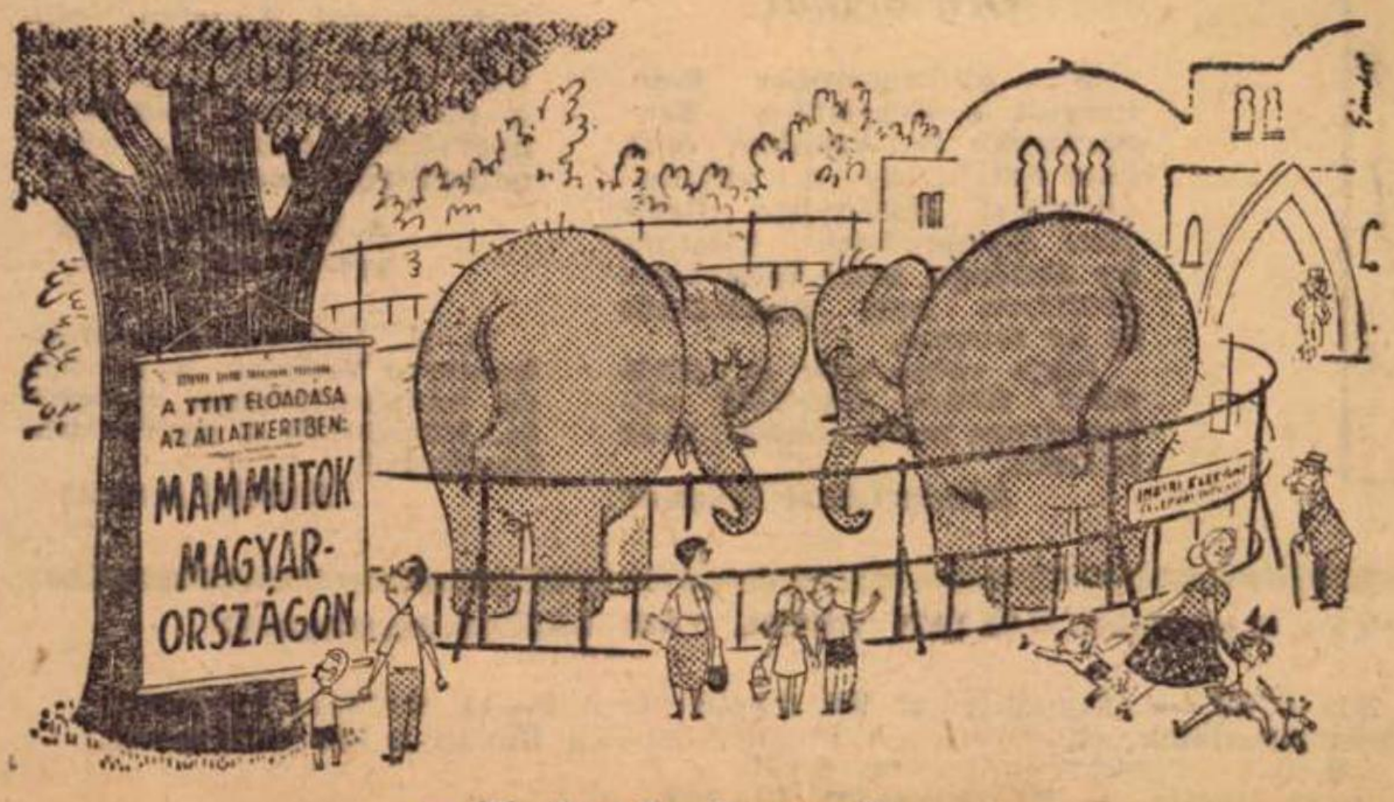
Újszerű riportképünk

a Vlach-tánczenekar hangversenyének közönségéről



A két kép felváltva, ritmikus időközökben nézendő

Az elefánt véleménye



— Piszkos konkurrencia...



Le a bürokráciával!

Különös kívánság

Mindjárt elöljáróban be kell vallanom: én nem szeretem a slágert. Nem szeretem a zenéjét, nem szeretem a szövegét és nem szeretem a dizőzt sem. Bizonyára nincs igazam, talán nem is ismerem eléggé a slágerirodalmat, de szerintem a slágerek zenéje kevés kivétellel banális, a szövege — szintén kevés kivétellel — olyan semmitmondó, hogy felveszi a versenyt a felszabadulás előtti bármely élslágerrel. Szóval: nem szeretem a slágert, mit csináljak?

Mégis kénytelen vagyok slágert hallgatni! Tudniillik egy előkelő, kategórián felüli, budai hotel nyári kerthelyiségére nyílnak az ablakaim s a kerthelyiségben jazz van, cigány van, dizőz van és méla, dob mellett busongó dalár. A cigány este 8-tól 9-ig játszik, a zene kellemes távolból jut fülemhez. A jazz 9-től 10-ig dizőz és dalár nélkül s ami a legfőbb: megafon nélkül muzsikál. Ámde, amikor az óra tizet üt, fellép a dizőz és bekapcsolják számára a mikrofont, amely a világ minden tája felé irányított hangszórókkal áll összeköttetésben. És én, ágyamban hánykolódva, vagy íróasztalom mellett nyügölődve, akarva nem akarva, kénytelen vagyok slágert hallgatni, még hozzá szóló dobkísérettel, hiszen csak a dizőznek és a dalár-dobosnak van mikrofonja, a zenekarnak nincs...

Nyár van, ilyenkor jó, ha az ember nyitott ablak mellett szunnyad. De nem tud, mert szól a sláger. És a hosszú szezonban, júniustól szeptemberig ugyanazt szólja, menetrendszerű pontossággal.



Mit tegyek? Aludjak egész nyáron zárt ablakok mögött? Költözzem el kedves, meghitt, olcsó és nagyon kellemes budai lakásomból? Vagy öntsek forró ólmot a fülembe?

Kérdem a Ludas Matyi útján, nemcsak a saját, de a főváros különböző területein hasonló körülmények közt sínylődők nevében: életben van-e a csendrendelet s ha igen, vonatkozik-e a dizőzökre is? Miért nem énekelnek mikro-, illetve megafon nélkül?

És most jön cikkem címe, a különös kívánság:

Aludni szeretnék nyári éjszakákon, de nyitott ablak mellett, dal, zene, síp, dob és harsona kíséret nélkül!...

Gyöngyi László

Nyissun előbb a pénztáros!

Az érdligeti vasútállomás pénztárosa egy idő óta a jegykiadást alig tíz perccel a vonat érkezése előtt kezdi meg, pedig a szabály szerint félórával előbb kellene kinyitnia. Ezért nem mindenki tud jegyet váltani — a többség jegy nélkül marad. Ezeket a kalauz a vonaton megbünteti, mert nem váltottak jegyet. Hiába hivatkoznak az érdi pénztárosra, a kalauz vállatvon és kijelenti: neki az a kötelessége, hogy megbüntesse a jegy nélkül utazókat. Ha a pénztáros hibázott — mondja —, kérjék el tőle a panaszkönyvet és írják bele.

Azonban, ha az utasok ráérnének panaszt írni, akkor már inkább jegyet váltanának.

Szabó Katalin,
Érdliget, Kutyavári út 15.

56 lakó panasza

A Melinda út 24—26. számú ház lakói már évek óta panaszkodnak a ház központi fűtésére. A ház lakóbizottsága 1954. májusában szakértői véleményt kért a Fűtéstechnikai Gazdasági Irodától. Ekkor megállapították, hogy a kazánok fűtőterülete kicsi, nem elegendő a ház lakásainak átfűtésére. A szakértői vélemény alapján a XII. kerületi Ingatlankezelő Vállalat 1954 decemberében írásbeli ígéretet tett a ház lakóinak, hogy 1955 nyarán a kazánokat kicserélik. Az Ingatlankezelő Vállalat a Szerelőipari Tervező Vállalathoz fordult, amelynek megbízottjai 1955 májusában megállapították, hogy a meglévő kazánok a ház fűtésére elegendők, csupán kisebb javítási munkák szükségesek.

Az Ingatlankezelő Vállalat ezt tudomásul vette, azzal a megjegyzéssel, hogy a Fűtéstechnikai Gazdasági Irodának megállapításával szöges ellentétben álló szakvéleményért most már tartsa a Tervező Iroda a hátát.

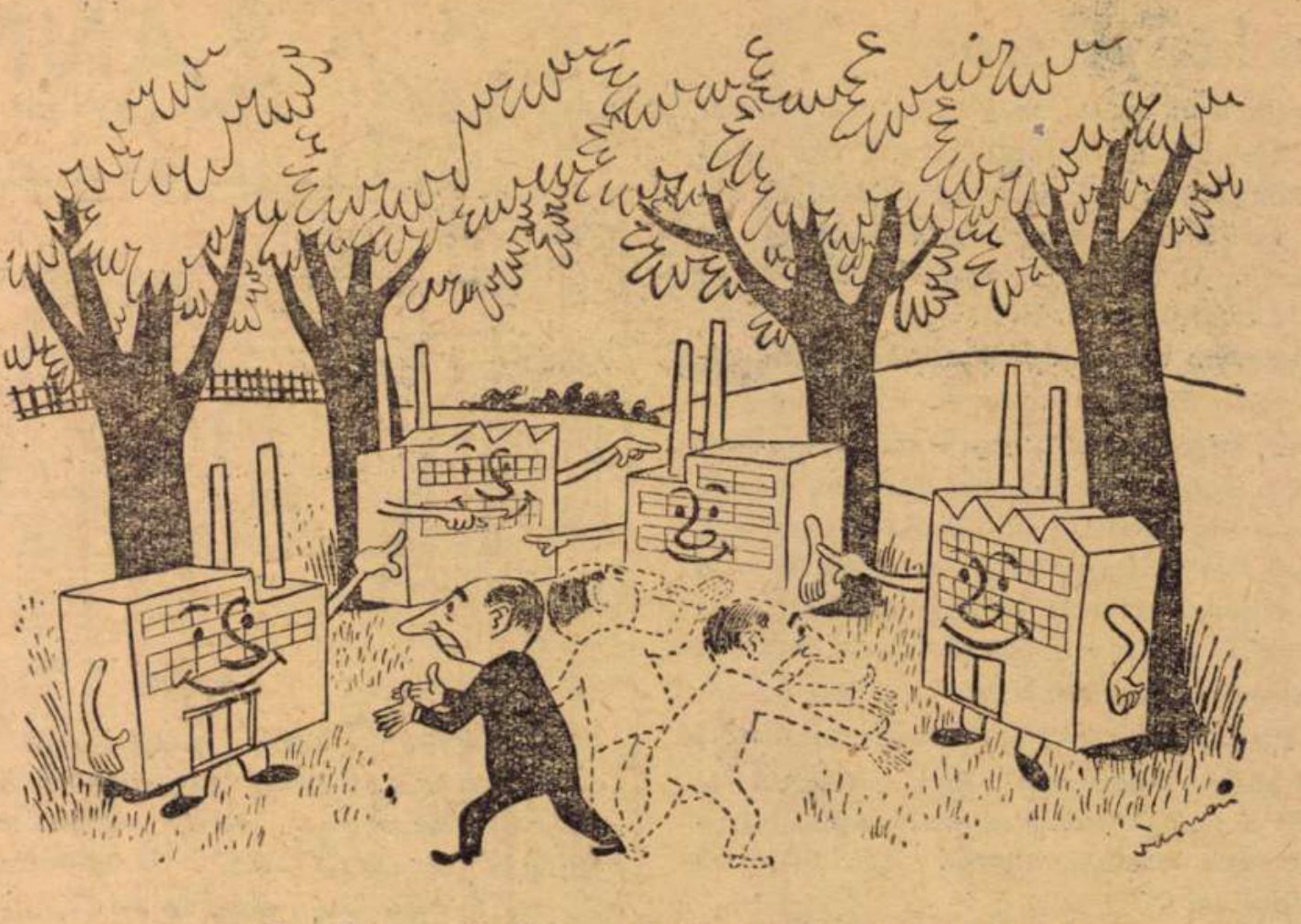
A ház lakóbizottsága levélben tiltakozott a megállapítás ellen és megírták, hogy az eddigi javítások már majdnem annyiba kerültek, mintha új, nagyobb kazánokat állítottak volna fel. Megírták azt is, hogy télen a lakásokban csak 12—14 fok „meleg" van. A lakóbizottság levelére ezideig nem érkezett válasz.

A Melinda u. 24—26. számú házat csak 1948 óta lakják az állandó bérlők. Azelőtt olyanok birtokában voltak a lakások, akik csak üdülés céljára használták a Melinda úti épületet. Amióta az állandó bérlők a részükre kijelölt lakásokat elfoglalták, fizetik a magas fűtési díjat, amiért az érte járó ellenszolgáltatást nem kapják meg. Ezért érthetetlen, hogy az Ingatlankezelő Vállalat miért vetette el a Fűtéstechnikai Gazdasági Iroda véleményezését és miért fogadta el a Tervező Iroda megállapítását azzal a megjegyzéssel, hogy legyen úgy, ahogy a Tervező Iroda mondja, hiszen övék a felelősség. A felelősség elsősorban az Ingatlankezelő Vállalaté, ezért kell még nyáron intézkedniök a kazán ügyében!

A Melinda út 24—26. sz. ház lakóbizottsága nevében
Bandel Zoltán

Egy szegény kis anyagbeszerző panasza

(A kooperáló vállalatok gyakran nem készülnek el időre a megrendelt munkával.)



— Komámasszony, hol az... áru, amit megrendeltünk?

Penetráns tárolás

A közvetlenül szomszédunkban lévő Húselosztó Vállalattól állandóan szennyes és egészségtelen levegő jön át — különböző rovarokkal együtt. A penetráns szag a Húselosztó hulladékot és egyéb melléktermékeket tároló gödréből ered, ami közvetlenül a házam mellett van.

Panaszomra a tanács kötelezte ugyan a Húselosztót, hogy takaríttassa a gödröt, de ez csak felületesen történt meg és a helyzeten nem változtatott. Lakásunk most is állandóan tele van bogarakkal. A rossz levegőtől étvágytalanok lettek a baromfiaim és a sertéseim is. Segítséget kérek!

Oroszlán Ferenc
Tapolca, Damjanich u. 8.

Ígéret van, bútor — nincs

A Helyiipari Vásáron az Ikervári Kosárfonó Szövetkezetnél négy karosszéket és egy asztalt rendeltem. Kifizettem száz forint előleget is. Az eladó május 25-ére ígérte a bútorok szállítását. Azóta sok víz folyt le a Dunán, de a kerti bútort még nem kaptuk meg. Június végén megsürgettem a szállítást. Levelemre július 7-én kaptam választ: közölték, hogy munkatorlódás miatt késtek és legkésőbb július 15-ig szállítanak. A jelzett határidő már régen elmúlt, de a bútorok csak



nem akarnak megérkezni.

A fonott garnitúrát persze nyáron szerettem volna használni, de úgy látszik, tél lesz, mire megérkezik.

Vigh Ferenc
Alsógöd, Vörösmarty u. 3.

Nem lehetne gyorsabban?

Ha a nádudvari kis vicinálissal elindul az ember fürödni Hajdúszoboszlóra, akkor egy délelőtt teszi meg a 17 kilométeres utat. Ezért szeretnénk, ha a több ezer lakosú község és a Kőolajkutató és Feltáró Vállalat 400 dolgozója gyorsabb vonat-, vagy esetleg autóbuszjáratot kapna, mert ez a lassúság sok időnket rabolja el feleslegesen.

Beck Imre főfúrómester
Nádudvar

Levelek, rajzokban



Kidobott pénz



A szepetneki „Micsurin" Állami Gazdaság gyümölcstermeléssel foglalkozik. Sok vízre van szükségünk, hogy hétszáz hold fiatal gyümölcsöst permetezzünk és az új telepítéseket öntözzük. Kútjainkban kevés a víz, nehezen tudjuk elvégezni ezt a munkát. Ezért még 1953-ban felettes szerveink elhatározták, hogy fúrott kutat csináltatnak a gazdaságnak. Még abban az évben el is készült egy mélyfúrású kút, amelyben a vízszint 37 méter mélyen áll. Ilyen mélységről nem lehet a vizet kannával kimeregetni. Motort és szivattyút már több ízben kértünk, de eddig még nem kaptuk meg. A kút elkészítése 86 700 forintba került, s ez a pénz 1953 óta semmiféle hasznot nem hozott, mert azóta egy csepp vizet sem kaptunk a kútból.

Ez évben ugyancsak fúrtak egy mélykutat, amelyben 25—30 méter mélyen van a víz szintje és fúrási költsége körülbelül 100 000 forint lesz. Felettes hatóságunktól, a Veszprém-Zala megyei Állami Gazdaság Igazgatóságától még csak biztatást sem kaptunk, hogy a vízkiemelő motorokat megkapjuk.

Az a véleményem, hogy az ilyen nagy összegű beruházásoknak csak akkor van értelme, ha az valóban a termelés érdekében történik és az államnak, népgazdaságunknak hasznot is hajt. Az eddig felhasznált fúrási költség kidobott pénz.

Törköly Andor,
a „Micsurin" ÁG igazgatója

Óra nélkül

Múlt év december 9-én kigyúlt a villanyfény Sándorfalván is. Azonban órát nem adtak, így a villanyvilágítást átalányban fizetjük. Sérelmesnek találjuk az átalányt, mert még feleértékben sem használjuk ki az áramot.

Ideje volna már a több mint féléve bekötött villanyáram mellé végre órát is adni.

Sándorfalvai lakosok

Titkos árak

Sokszor találkoztam már szigorúan bizalmas levelekkel, de a szigorúan bizalmas árakról ezidáig nem volt tudomásom. A napokban találkoztam vele. Telefonon felhívtam a FAÉRT központját, hogy megtudjam, egy köbméter gömbrúdnak mennyi a közületi és fogyasztói ára. Legnagyobb meglepetésemre az értékesítési osztályon Ballun szaktárs azt a felvilágosítást adta, hogy telefonon nem közölnek árakat. Azt tanácsolta, hogy személyesen, vagy levélben érdeklődjek. Ez a főkönyvelő utasítása.

Először azt hittem, hogy Ballun szaktárs téved. Miért lenne ilyen szigorú utasítása a főkönyvelőnek arra, hogy telefonon nem szabad közölni az árat? Ezért most már a főkönyvelőt hívtam a telefonhoz. A főkönyvelő szintén hivatkozott — saját utasítására. Mivel továbbra is kötötte az ebet a karóhoz, úgy döntöttem: jobb, ha személyesen bemegyek.

Másnap személyesen felkerestem Ballun szaktársat, aki előző napon adott felvilágosításával szöges ellentétben, így is megtagadta a gömbrúd árára vonatkozó felvilágosítást. Eredménytelenül tértem vissza vállalatomhoz.

Végül egyik kollégám erélyes közbelépésére mégis csak megmondták a gömbrúd árát, — telefonon.

Még most sem tudom, milyen elgondolás alapján született ez az utasítás az árak titkosságára vonatkozóan. Ha jó és okos dolognak tartanák,



bizonyára már bevezették volna másutt is. Milyen érdekes lenne, ha a kirakatba tett cipő vagy kalap mellett az árjelző-cédula helyett ez a felírás állna: „Ára szigorúan bizalmas!"

Kiss Sándorné
Közl. és Építő V., Anyagoszt.

Ludas Matyi elintézte...

Lapjukban az elmúlt időkben több jogos kritika jelent meg az üvegben árusított „BAGAROL"-cipőkrémmel kapcsolatban. Ezért a felügyeletem alá tartozó gyár szakemberei kísérleteket folytattak olyan „BAGAROL"-cipőkrém előállítására, amelyet tubusban lehet forgalomba hozni. A kísérletek eredményeképpen néhány napon belül megjelenik a tubusos BAGAROL.

Szilágyi Géza,
a Növényolajip. Igazg. vezetője.

★

Kedves Ludas! Az Agrártudományos Egyetem bölcsődéjének kertjében (Ménesi út 41) már nem röfög a disznó, csend van és a gyerekek élvezik a finom gellérthegyi levegőt.

A bölcsődébe járó gyermekek szülei.

★

A II. kerületi Lakáskarbantartó Vállalat konyhánk új kéményépítését elvégezte. Köszönjük a gyors közbenjárást!

Bodolai András

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.